

© Razvitie Corporation,
Yana Punkina

Ina Vultchanova – Bulgaria

Осрпов Крпax (2016)

The Crack-Up Island

Publishing House **Razvitie Corporation**

Biography

Ina Vultchanova is a journalist, writer, producer and translator from French and Russian. She has an MA in Bulgarian Philology from Sofia University St. Kliment Ohridski. Her professional career has been dedicated to the art of audio drama. She has worked as a long-time senior producer at the Drama Department of Bulgarian National Radio and has produced numerous audio adaptations of works by writers from Bulgaria and around the world. Her audio productions have won the Croatian Grand Prix Marulic in 1998, the second Prix Europa in Berlin in 1998 and the eighth Muse Prize in Sofia in 2006. Vultchanova is also a freelance writer and dialogist, who is currently working on a new Bulgarian film project. Her first novel, *The Sinking of Sozopol*, was filmed in 2013 and, in 2014, she was awarded a national Golden Rose Award for the film script. In 2015, the film won the Best Foreign Film award at the New York City International Film Festival and the Best Ensemble Cast award at the Milan International Film Festival. In 2016, it received the Grand Prix at the Prague Independent Film Festival. Her third novel, *Осрпов Крпax (The Crack-Up Island)*, won the Razvitie Literary Contest for unpublished Bulgarian novels in 2016, which led to the work being published later that year.

Synopsis

Осрпов Крпax (The Crack-Up Island) presents two women telling their singular stories. They barely know each other, yet a magic liaison exists between them, because one of them is a newly self-initiated amateur astrologer and reads in the stars that a coming crack-up is threatening the other. Each of the women knows only her part of the story and the narrative pieces – two personal universes, so dissimilar yet so alike – have to be fitted into one whole by the reader, like in a puzzle. The pieces are stories about women, men, children and cats, plus a story about a remote and fascinating island – presumably the Croatian island of Krk in the Adriatic sea – where the star-foreseen crack-up might occur. The stories are also about land and sea, rain and caves, stars and sun, rooms and houses; but mostly they are about human affairs, about impulses and frustrations, longings and reality, love and breaches of love, about the craving and impossibility to share one's soul. Whether the predicted crack-up will smash the characters, the reader will find out in the unanticipated last page of the novel. The surprising element is that the narrative is not telling the story of a breakdown.

Остров Крах

Ina Vultchanova

И после стана тя, каквато стана. Разгледахме Риека. Намерихме истински ресторант, в който сервират риба, а не пица. Пихме още червено вино и вместо риба ядохме октопод, приготвен по някаква старинна рецепта, която я знаел само собственикът на това заведение, понеже я знаел от баба си. Според мен просто си беше изпечен в тава с масло и чесън, но не знам, какво се прави преди това с октоподите – мисля, че се предприемат някакви специални действия, за да не станат жилави, преди да ги сложиш в тавата. Попитах Емчо дали той знае, понеже аз тази специална рецепта може да се опитам да я направя. Той ме погледна, като че ли съвсем съм превъртяла и кротко попита:

- А откъде ще вземеш октопод?*
- От рибарницата.*

Емчо продължава да ме гледа притеснено и аз загревам. Той не може да повярва, че можеш да си купиш октопод в София. Емчо си спомня празните магазини и огромните опашки за мляко в студа, спомня си времето, когато кашкавалът беше с купони. Само че нали миналата година беше у нас, нали заедно ходихме да пазаруваме. Заличил го е от съзнанието си и сега разбирам колко е важно това. Колко важни за него са били магазините и безбройните неща, които можеш да си купиш от тях. Колко е важен за него зеленият му джип и лазерната показалка, която ти помага да отрежеш абсолютно правилна филия от хляба. Като ми я показа,

изпаднах в истеричен хилеж. Но сега не ми е смешно. Да, тия неща бяха важни. Тия неща бяха безкрайно важни, понеже ги нямаше. После престанаха да бъдат толкова важни, понеже полека-лека се появиха, после пък направо ни заляха и вече имахме време и да ни писне от тях, обаче някои хора си заминаха преди това. Някои хора си заминаха и е много тъжно да си мислиш, че никак не са били без значение пълните магазини. Да, Емчо, можеш да си купиш октопод в София. От кварталната рибарница. Но не го казвам, защото имам чувството, че ако го кажа, ще се разплача.

Октоподът беше адски вкусен, но доста тежък, сготвен по този начин. Изядох си го до последното парченце и после усетих, че съм напълно замаяна, тежка като слон и почти заспала. Че ми е ужасно трудно дори да си представя, че мога да помръдна някоя част от тялото си и искам просто да продължа да си седя тук на дървената пейка завинаги. Вече не бях весела. Този дълъг ден, дете почна сутринта така добре и спортно, а после ставаше все по-странен и по-странен, сега вече ми се струваше, че е бил изключително неправилен и погрешен и че просто ме е унищожил напълно. Оставих се Емчо да ме убеди, че трябва да пием дигестив, понеже сме преяли. Между мен и леглото ми се простираше целият дълъг и опасен път покрай морето, и при това – по тъмно.

Дигестивът беше някаква много силна ракия, която миришеше на хвойна и ми се видя необикновено вкусна и необикновено малка. Тук сме в Европа и ти сиват в чашката само трийсет грама. Повторихме дигестива и този път аз си поисках и кафе.

И наистина хвойновата ракийка и кафето извършиха някакво чудо, натежалите ми килограми просто

започнаха да се разтапят във въздуха, вече нямах чувството, че дървената пейка ще се срути под мен, вече можех да стана и даже исках да стана, вече не ме плашеше, че сме толкова далеч от леглото ми, можех да стана и исках да стана, да видя тази Риека, в която случайно съм попаднала и едва ли някога пак ще попадна. Исках да видя цялата Риека и защо не Риека *by night*. Особено Риека *by night*.

Третия дигестив си го поръчахме заедно със сметката, която ми се видя огромна, но така или иначе, аз пари нямам, изобщо не бях се сетила да си взема, така че, кой ще я плаща тази сметка и как, не ми пукаше. По това време вече пак бяхме започнали да се смеем, очите ни светеха и движенията ни бяха станали трескави и бързи.

– Риека *by night* – каза Емчо. – В този град няма начин да не се танцува.

И после съвсем несприлюдено извади от джоба си една камара пари, плати сметката и остави бакшиш, който ми се видя чудовищен.

Бяхме на главната улица в квартала около пристанището. Отвсякъде примигваха светлини и се отразяваха в морето, и градът вече изобщо не приличаше на Будапеща. Приличаше си на южен пристанищен град през август.

Навсякъде беше пълно с масички, на тях седяха хора и ядяха и пиеха. И на всяка масичка имаше свещ, и свещите също се отразяваха в морето. Беше много красиво, обаче никой не танцуваше. Минахме край едни масички, където всички ядяха само сладолед, но сладоледът на всеки беше в различен цвят и нито един цвят не се повтаряше, и тогава видяхме мястото, което може би търсехме, но то изглеждаше мрачно и неприветливо в

сравнение с многоцветната страна на сладоледа на брега на морето. Изглеждаше направо малко страшно. Беше един мрачен черен куб без прозорци и с луминесцентни букви в най-студения и смразяващ нюанс на синьо-лилавото. Музика не се чуваше, предполагам, защото черният куб нямаше прозорци.

Ние обаче влязохме. И музиката ме блъсна така, че направо болеше. Не беше хубава музика. Беше някакъв местен ди джей, който миксваше някакви мелодични хърватски песнички в стил стара българска естрада от италиански тип с някакво чудовищно техно в стил дум-дум-дум-дум-дум и отново същото дум-дум, което почти напълно ги заглушаваше. Никаква представа си нямах как това нещо можеше да се танцува, но Емчо каза, че било супер, въпреки че веднага ме заведе в най-отдалечения край на бара, където, разбира се, също не можеше да се разговаря, и затова той ми изкрепя в ухото: „Избери си коктейл“, и ми бутна един лист пред лицето. Емчо е единственият човек, който помни колко съм късогледа, но все пак малко прекали – направо ми го залепи на носа. Аз коктейлите много не ги знам. Пила съм „Маргарита“ и си спомням, че имаше много лимон, затова уверено си забих пръста там. После Емчо нещо крещеше на английски, после пак ми изкрепя в ухото, че нямало „Маргарита“, после вече се разбирахме само със знаци и в един момент пред нас цъфнаха някакви огромни чаши, направо по половин литър, тъмнопатладжанени на цвят, почти черни и накачулени с плодове, чадърчета, лимончета и всякакви гадости, включително и бита сметана отгоре. Затворих очи и отпих. Имаше вкус на компот. Изобщи не усецах никакъв алкохол. Запалих си цигара. Ето ти Риека by night. Сега, преди да си тръгнем, трябва да изпия

цялата тази половинлитрова чаша с неизвестно какви гадости. А после ни чака и пътят край морето. Не е възможно да си говорим. Нито пък да се танцува на тази музика.

Обаче хората успяваха. Погледнах към дансинга и той беше пълен с неприлично млади същества, които танцуваха в транс с унесени физиономии. Светлината се въртеше и мигаше като фотографска светкавица и ги виждах само в отрязани от времето мигове – неподвижни, щастливи и унесени. Помислих си, че щом това е достъпно за тях, защо пък да не бъде достъпно и за мен. Вярно, че не съм на осемнайсет години, обаче аз това го мога. Можех го.

Затова си метнах чантата на облегалката на стола и тръгнах към зоната на трепкащата светлина. Тръгнах несигурно и като стигнах до кръглия подиум, направо спрях. Разбрах от какво лицата им са унесени и това нямаше нищо общо с музиката, която си оставаше все така ужасна. Просто изглежда, че подът се върти и от това ти се завива свят. Затова лицата им са такива и единственото, което ме изненадва, е, че не виждам никой да повръща. Морска болест. Много предпазливо се опитвам да разклатя тялото си в несъществуващия ритъм. Успявам, защото всъщност ритъма го задават светлините. Снимка, затъмнение, снимка, затъмнение. Така. Не трябва да се забравя и въртенето. Въртенето на светлините, което изглежда, че е въртене на пода. Така, сега вече започвам да чувам и музиката. Тя е толкова силна, че досега не съм я чувала. Някакъв ритъм, сменя се, сега някакъв друг ритъм, сега пак се сменя с някакъв абсолютно нелеп, но ето че пак се върнаха два такта от първия, значи все пак съществува някаква конструкция

и ето че почти успявам да я танцувам. Поглеждам другите наоколо. Те всъщност точно като мен съвсем леко се поклащат. Съвсем леко. Усещането за динамика идва само от стробоскопа. Снимка, затъмнение, снимка, затъмнение. И въртенето, да не забравяме въртенето на пода, защото подът сега вече наистина се върти и сменящият се ритъм може да бъде улучен, ето така, със съвсем лека промяна, само в стила на поклащането. Сега вече го танцувам като тях. Или по-добре от тях. Предполагам, че отдалеч лицето ми има същото унесено и щастливо изражение в светлината на светкавиците. Обаче аз мога повече. Аз мога много повече. Мога сама да се накарам да полудея от тази музика, която изобщо не ми харесва и няма нищо общо с мен. Обаче аз мога да стана музиката. Мога да стана и най-лошата музика. Мога да се превърна в нея. Мога да беснея на всеки ритъм поотделно, като на съвсем отделна музика, и после на следващия, като непрекъснато сменям стила и стъпките – единственият начин, по който този мишмаш, този турлюгювеч може да бъде танцуван. И вече не се поклащам предпазливо, а направо беснея, нахлувам със ситни стъпки в пространството на другите и се връщам на забързан каданс. Много съм нахална. И около мен вече се е образувал кръг и неприлично младите хора са ме оставили в средата и танцуват с лица, обърнати към мен, и нащрек, готови да ми направят път, щом ми хрумне да се втурна към тях като ненормална или кой знае какво, готови да реагират. И аз вече съм се превърнала в центъра на черния куб без прозорци, и всички светлини излизат от мен. Мога да ги командвам. Ето, сега мога да забавя проблясването на светкавицата. Ако искам, мога да завъртя пода на обратно и тогава всички ще изпадат на земята. Обаче

не го правя. Засега не го правя. Сатурн. Черният куб без прозорци е Сатурн и изобщо не знам откъде ми хрумват такива глупости. Сатурн. А това вече е Емчо, който също е застанал в средата на кръга и танцува срещу мен. Емчо също е нахален и всички са му направили път. Още не е загреял, но вече е включил. Емчо е танцьор. Може да не разбира от музика, обаче е страхотен танцьор. Винаги е бил. И може да му се прости зеленият джип и лазерната показалка за рязане на хляб защото сега вече загреява и неговият бяс вече е повече от моя и сега вече той води а аз съм нащрек за да реагирам при първия сигнал и веднага да схвана каква е следващата парола за маймунстване при следващата безумна смяна на такта и вече съм потна но няма никаква надежда това парче да свърши защото това изобщо не е парче и като такова няма начало среда и край. Само безкрайни начала и безкрайни смени и вече ми е абсолютно все едно че музиката е кофти защото музиката я правим ние и от нас излизат светлините но все пак по едно време свършва и целият кръг ни ръкопляска и подът вече не се върти така че за малко да падна но Емчо ме прегръща през рамо и ме повежда към бара безумно горд. Мога да усетя кога Емчо е безумно горд.

На бара ме чака половинлитровата съмнителна чаша, в която не знам какво има, но я изпивам на екс, понеже съм жадна. Ако в нея наистина има трийсет грама алкохол, не ги усещам и затова изобщо не реагирам, като виждам, че Емчо вдига два пръста към бармана, добре, защо не. Взимаме си новите чаши със същия тъмносин патладжан, в който бялата сметана стои направо неприлично, и тръгваме към чилаута. Там музиката се чува по-тихо, има бели канапета и голям плосък екран, на който са пуснали порно. По-хладно е и ме е страх да

не настина, защото съм потна. Емчо разбира това, без да съм му го казала, затова ме прегръща през рамо. На другите канапета има две двойки, които се натискат, но ние с Емчо не можем да се натискаме, понеже се познаваме прекалено отдавна. Можем само да се докосваме или да се гледаме в очите, можем да се целуваме, но не трябва. Само че така и така вече е късно и затова се целуваме и после излизаме и отиваме на плажа.

Минаваме край сладоледената държава, но там вече е затворено и разноцветните сладоледи ги няма, но затова пък плажът се оказва точно отдолу, като слезеш по едни стъпала. Някакво малко мърляво плажче съвсем близо до пристанището. Няма пясък, разбира се, но камъчетата са дребни и не обиват много.

Тялото на Емчо е като стара дреха, която е била забутана някъде и отново си намерил. Едва ли има нещо общо със секс. Тялото на Емчо е като пещера, като утроба, като дом, в който отново си се прибрал.

The Crack-Up Island

Ina Vultchanova

Translated from Bulgarian by Christopher Buxton

And then what happened, happened. We looked around Rijeka. We found a genuine restaurant, where they served fish and not pizza. We drank more red wine and instead of fish we ate octopus, prepared according to some old recipe which only the restaurant proprietor knew, because he'd learnt it from his grandmother. My view was that it had just been baked on a tray of butter and garlic, but I don't know what's done with octopuses beforehand – I think before they're put in the baking tray there are some special procedures so they don't become too chewy. I asked Emcho if he knew, so that I could try to make it. He looked at me as though I'd completely gone off my rocker and asked quietly: "And where will you get octopus?"

"From the fishmonger's."

Emcho continued to look at me with concern and it hit me. He cannot believe that you can buy octopus in Sofia. Emcho remembers the empty shops with the huge queues in the cold for milk, he remembers the time when you needed coupons for cheese. Only that, just this last year, hasn't he been with us, didn't we go shopping together? He's erased it from his memory and I now realize how important this is. How important shops have been for him and the numberless articles that can be bought. How important his green Jeep is for him and the laser beam that helps you cut an absolutely even slice of bread. When he showed it to me, I lapsed into hysterical giggles. But now I don't find it funny. Yes, these things were

important. These things were infinitely important, because they weren't around. Then they stopped being so important, because one after the other they appeared, and then they just flooded in, and now we had the time to get fed up with them, but some folk had left before that. Some folk had left and it's really sad to think that the fully-stocked shops were not at all without significance. Yes, Emcho, you can buy octopus in Sofia. From the local fishmonger. But I don't tell him, because I get the feeling that if I say it, he'll start crying.

The octopus was fantastically tasty, but pretty heavy cooked this way. I polished off the last bit and then felt completely woozy, as heavy as an elephant and almost asleep. Really impossible for me to even imagine that I could move a single part of my body, and I just wanted to carry on sitting there on the wooden bench forever. I wasn't jolly any more. This long day, which began so bright and breezy in the morning, but then became stranger and stranger still, now seemed to me to have been exceptionally irregular and wrong, and had just destroyed me entirely. I left it to Emcho to convince me that we needed to drink a digestif, because we'd eaten too much. Between me and bed there stretched a whole long journey along the shore and, what's more, in the dark.

The digestif was some kind of really strong rakia, which smelled of juniper and seemed unusually tasty and unusually small. Here we were in Europe and they poured me just a 30-gram glass. We ordered another and this time I asked for a coffee as well.

And indeed the juniper rakia and the coffee brought about a miracle. My ponderous kilograms simply began to melt into the air, I no longer had the feeling that the bench was going to collapse under me, that I could now stand up and I even wanted to

stand up, to see this Rijeka in which I'd landed quite by chance and would never likely land again. I wanted to see all of Rijeka and why not Rijeka by night. Especially Rijeka by night.

We ordered the third digestif along with the bill, which seemed huge to me, but one way or another, I have no money, I hadn't even thought of taking any, so that I couldn't care a fig for who paid the bill and how. By this time we'd begun to laugh, our eyes sparkled and our movements had become feverish and fast.

"Rijeka by night," said Emcho. "In this town, there's no way not to dance."

And then quite spontaneously he took a wad of money out of his pocket, paid the bill and left a tip that seemed colossal to me.

We were on the main street in the harbour area. Lights blinked from everywhere and were reflected in the sea, and by now the town didn't look at all like Budapest. It looked like a southern port town in August.

Everywhere was full of tables at which people sat and ate and drank. And on every table there was a candle and the candles were reflected in the sea as well. It was very beautiful, but no one was dancing. We passed by some tables where everyone was eating only ice cream, but each ice cream was a different colour, and not one colour was duplicated, and that's when we saw the place, which maybe we were looking for, but it looked gloomy and unwelcoming in comparison to the multicoloured ice cream strip along the beach. It seemed even a little scary. It was a dark black cube with no windows and luminous lettering in the coldest, even freezing nuance of blue lilac. You couldn't hear any music, I suppose, because the black cube had no windows.

However, we went in. And the music hit me so hard it simply hurt. It wasn't nice music. There was a local DJ, who was mixing some melodic Croatian songs, similar in style to old-fashioned Italian-type Bulgarian pop, with some monstrous techno, dum, dum, dum, dum, dum and again dum, dum, which pretty much drowned them out. I had no idea how you could dance to this, but Emcho declared that it was super, even though he immediately led me to the furthest corner of the bar, where, of course, you still couldn't talk, and so he screamed in my ear, "Choose a cocktail," and pushed a menu in front of my face. Emcho is the only person who remembers how short-sighted I am, but even so he overdid it somewhat, sticking it right on my nose. I'm not a great expert on cocktails. I've drunk a margarita and I remember it had a lot of lemon, so I confidently stabbed my finger there. And then Emcho swore in English, then he screamed again in my ear that there was no margarita, and then we communicated by signals only and at some point some enormous glasses materialized in front of us, that could hold half a litre, dark aubergine, almost black in colour, and crammed with fruit, little umbrellas, lemon slices and every kind of crap, including whipped cream on the top. I closed my eyes and took a sip. It tasted like a fruit salad. I didn't detect any kind of alcohol at all. I lit a cigarette. Here was my Rijeka by night. Now, before we left, I had to drain this half-litre glass of whatever its crap content. And then the path by the sea awaited us. It wasn't possible to talk, nor even to dance to this music.

But people were managing. I looked at the dance floor and it was full of obscenely young creatures, who danced in a trance with rapturous faces. The light revolved and flashed like a camera bulb, and I saw them in seconds cut out of time – motionless, happy, entranced. I thought that if this was

suitable for them, why wouldn't it be suitable for me? True, I'm not 18, but this I can do. I could do it.

And so I threw my bag over the back of my chair and made for the flashing light zone. I started out falteringly, and when I got to the round podium I stopped in my tracks. I realised why their faces were so stupefied and that this had nothing to do with the music. It simply turned out that the floor was revolving and that was why their world was spinning. That's why their faces looked like this and the only thing that surprised me was that I saw no one throwing up. Sea sickness. Very cautiously I tried to wiggle my body to a non-existent rhythm. I succeeded, because the lights set the rhythm. Photo-flash, dark, flash, dark. That way. And you shouldn't forget the revolve. The revolving lights, which made the floor look as if it was turning. So, at last, I began to even hear the music. It was so loud, that up till now I hadn't heard it. Some kind of rhythm, it changed, then another rhythm, then again it changed into something absolutely ludicrous, but there it returned to two beats from the beginning, that meant there was some structure and, look, I almost managed to dance to it. I looked at the others around me. In fact they were just slightly rocking like me. Just slightly. The impression of dynamism only came from the stroboscope. Flash, dark, flash, dark. And the revolve, let's not forget the revolving floor, because now the floor was really turning and its changing rhythm could be caught, there just so, with just a slight change, just in the swaying. By now I was dancing like them. Or better than them. I expect that from far away, my face had the same entranced happy expression in the flashing lights. But I could manage more. I could manage a lot more. I could drive myself crazy over this music which I didn't like at all and had nothing in common with me. But I could become the music. I could become even the worst music. I could turn

into it. I could go wild to every separate rhythm, and then on to the next, as I continuously changed the steps – the only way this mish-mash, this musical stew could be danced to. And now I wasn't swaying cautiously, but I just went crazy, with short steps I broke into others' floor space and returned to a fast cadenza. I am really brazen. And around me now a circle had formed and the obscenely young had left me in the middle and were dancing with their faces turned towards me and alert, ready to make way, when I decided to mow into them like a mad woman or who knew what, ready to react. And now I'd turned into the centre of the black cube with no windows, and all the lights came from me. I could command them. There I could delay the flash. If I wanted to I could turn the floor the opposite way and then everyone would fall on the ground. But I didn't do it. I hadn't done it up till now. Saturn. The black cube without windows is Saturn and I don't know where this rubbish came from. Saturn. And here now was Emcho, who had also got up in the centre of the circle and was dancing opposite me. Emcho is also brazen and everyone made way for him. He hadn't yet warmed up but he was switched on. Emcho is a dancer. Maybe he doesn't understand music, but he's a fantastic dancer. Always has been. And he could be forgiven his green Jeep and his laser-guided beam for cutting bread, because now he'd hotted up and his frenzy exceeded mine, and now he was already leading and I was switched on, ready to react at the first signal and straight off catch on to whatever was the next key for the monkey-moves at the next crazy rhythm switch, and I was now sweating but there was no hope for this piece to finish, because this was no piece at all, and as such had no beginning, middle or end. Just never-ending beginnings and never-ending changes and by now it made absolutely no difference that the music was crappy, because we were making the music and

the lights were coming out of us, but even so, at some point it stopped and the whole circle was clapping and the floor now stopped turning, so that I was within an inch of falling, but Emcho clasped me round the shoulder and led me to the bar, furiously proud. I can tell when Emcho is furiously proud.

At the bar the dubious half-litre glass awaited me, containing I don't know what, but I gulped it down because I was thirsty. If there really were 30-grams of alcohol in it, I didn't detect them, and that's why I didn't react when I saw Emcho lift two fingers to the barman, OK, why not. We got the new glasses with the same dark black aubergine, in which the white cream sat just lewdly, and we proceed to the chill-out. There the music was quieter, there were white sofas and a big flat screen on which porno was playing. It was cooler and I was scared of catching a cold, because I was sweaty. Emcho realised this and without me telling him, he held me round the shoulder. On the other sofas there were two couples who were embracing, but Emcho and I can't embrace, because we've known each other much too long. We can touch or look into each other's eyes, we can kiss, but we shouldn't. It's just that under the circumstances it was pretty late by now and so we kissed and then left and walked on the beach.

We passed the ice cream country, but it was now closed and there were no multicoloured ice creams, but even so the beach could be seen just below, you go down some steps. A small grubby beach, quite close to the harbour. There was no sand of course, but the stones were small and didn't prick much.

Emcho's body was like an old item of clothing, which has been stuffed away somewhere and then found again. It hardly had anything to do with sex. Emcho's body was like a cave, like a womb, like a home, to which you've returned.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

Ina Vultchanova – Bulgaria

Остров Крак

The Crack-Up Island

182 pp, 2016

Translations: The rights for translation have not been sold yet.
(Last Update – March 2017)

Publishing House **Razvitie Corporation**

40 Buxton blvd, 1618 Sofia, Bulgaria

Tel. +359 02 930 55 20

Contact: office@razvitie.bg

Rights Manager: Konkurs Razvitie – office@razvitie.bg

ISBN: 978-954-9612-32-5

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

